

ELIA BARCELÓ

«Una novel·la sobre el desconcert
i el despertar en un altre lloc i
sense saber qui ets. Una història
apassionant que t'atrapa des
del començament.»

Jurat del Premi Edebé

L'EFECTE FRANKENSTEIN

PREMI NACIONAL DE LITERATURA INFANTIL I JUVENIL
I PREMI EDEBÉ DE LITERATURA JUVENIL

edebé

**L'EFFECTE
FRANKENSTEIN**

ELIA BARCELÓ

L'EFECTE FRANKENSTEIN

PREMI NACIONAL DE LITERATURA INFANTIL Y JUVENIL

I PREMI EDEBÉ DE LITERATURA JUVENIL

edebé

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Juvenil segons el veredict del jurat format per Xavier Brines, Paula Jarrin, Rosa Navarro Durán, Care Santos. Va actuar com a secretària Elena Valencia.

Títol original: *El efecto Frankenstein*

© Elia Barceló

© Traducció: Martina Garcia Serra

© Ed. Cat: Edebé, 2023

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia

Disseny de la coberta i l'interior: Aurora Iraita

© *Fotografia de la coberta:* DepositPhoto

© *Fotografia de l'autora:* Stephanie Grau

1a edició, novembre 2023

ISBN: 978-84-683-6953-2

Dipòsit legal: B. 12272-2023

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A la memòria de Mary Shelley, pionera de la literatura
de ciència-ficció i de terror, i la seva novel·la immortal
Frankenstein o el Prometeu modern, que va veure la llum
fa més de 200 anys, el 1818.*

O

Va obrir els ulls a una penombra en la qual una llum ataronjada brillant pintava ratlles a la paret en travessar una persiana entreoberta. No sabia on era i per un moment va sentir que s'ofegava, espantat, perquè no reconeixia el sostre de l'habitació ni res del que hi havia al seu voltant.

Va tornar a tancar els ulls. De vegades, passaven coses així i en uns segons tot queia de nou al seu lloc i les coses s'aclarien per si mateixes. Els va obrir una altra vegada, a poc a poc, com si li donés al cervell una oportunitat de posar-se en marxa i oferir-li la resposta que buscava.

Res. Continuava sense saber on era ni per què s'havia despertat allà a l'albada. Que havia begut massa la nit anterior i algun company li havia ofert quedar-se a casa seva?

Es va incorporar de cop i es va quedar assegut al llit amb una opressió al pit que, si no era terror, s'hi assemblava molt. No recordava res de la nit passada. Res. La seva ment era un forat negre, un desert, un buit total.

Va mirar al seu voltant, perplex. Havia estat estirat en una mena de matalàs fastigós, ple de taques velles de les quals preferia no saber l'origen i l'habitació que l'envoltava estava en ruïnes: les parets escrostonades, el marc de la finestra

menjat pels corcs, el vidre trencat en diversos punts com si hi haguessin estat tirant pedres durant anys, el terra ple de runa i de papers de colors que gairebé ja no podia distingir perquè la lluminositat taronja havia anat creixent i les ombres s'amuntegaven als racons d'aquella casa en ruïnes.

Què li podia haver passat per despertar-se allí? Havia patit cap agressió? El devia haver atacat una banda de lladres i l'havien deixat allà tirat, donant-lo per mort?

Es va tocar el cap amb compte. Li feia una mica de mal, però era una cefalàlgia vulgar, no semblava que hi hagués cap contusió cranial. Es va arremangar les mànigues de la camisa per mirar-se els braços i, en la penombra blava, no va distingir taques de sang ni esgarrapades ni hematomes. Les cames tampoc li feien mal.

Es va posar els palmells de les mans damunt del pit i, a través de la roba, va notar una mena de costures en diversos punts; però no va sentir res en pressionar-les, ni mal, ni coïssor, ni cap mena de molèstia. Potser era una altra peça de roba que duia a sota i estava sorgida o travessada per costures gruixudes.

Va pensar a treure's la camisa i mirar, però ja estava gairebé del tot fosc i feia fred, de manera que va decidir sortir d'allà, anar a casa seva i, tan bon punt se sentís segur a la seva habitació, encendre un llum, demanar aigua per a un bany, despullar-se i explorar-se el cos detalladament.

Tornar a la seva habitació. Tornar a casa seva.

On vivia?

Altra vegada el forat negre.

Es va passar la llengua pels llavis ressecs, per les dents —va comprovar alleujat que les tenia totes, no hi havia buits—, es va tocar les galtes rasposes i va notar que devia fer un parell de dies que no s'afaitava.

No recordava on vivia.

Es va agafar el canell esquerre entre l'índex i el polze drets buscant-se el pols, que, com esperava, estava molt accelerat.

Havia de sortir d'allà, encara que no sabés on anava. Necessitava exercici, activitat, per no tornar-se boig.

Es va posar dret i va sortir de l'habitació, palpejant les parets, com un cec recent. El plànol de la casa no li resultava desconegut, però no aconseguia relacionar-lo amb res. Va baixar les escales amb compte; aquells graons de fusta que cruixien sota el seu pes no li inspiraven gaire confiança, però no hi havia cap altra manera d'arribar a la planta baixa i, d'allà, a fora.

Un cop travessada una habitació en ruïnes, que en altres temps podia haver sigut una cuina, va aconseguir per fi sortir a l'aire lliure, i el ventet, tot i que fred, li va resultar tonificant. Ja gairebé era de nit, però el cel conservava, a ponent, un to ataronjat amb vetes de carmesí preciós i el joc de colors es reflectia en el Danubi, que en aquell punt, davant de la casa, s'amansia una mica.

Des d'algun lloc proper li arribaven retalls de música i converses i rialles, com l'eco d'una festa. Va girar el cap cap amunt en sentir una campanada i un nom va aparèixer a la seva ment: la catedral de Nostra Senyora la Bella.

Alguna cosa es va relaxar dins seu quan va repetir el nom per a si mateix. Si sabia posar-li nom a l'església i al riu de la seva ciutat, sabia també on era; només havia de continuar buscant en la seva memòria.

I potser, amb sort, fins i tot arribaria a descobrir qui era ell. Perquè el que no havia volgut confessar-se encara a ell mateix era que no recordava el seu propi nom, que, com a mínim de moment, no sabia qui era.

1

La Nora caminava a grans gambades pel carrer paral·lel a la riba del riu tot ensopegant amb les maleïdes faldilles de la disfressa de carnestoltes. S'hauria d'haver vestit d'alguna cosa més còmoda, però la Sarah li havia deixat aquell vestit de dama del segle XVIII amb la bosseta de mà, la perruca i tot, i s'havia deixat convèncer, encara que ella sempre s'havia disfressat de vampiressa, de bruixa i de coses per l'estil.

Ni tan sols sabia si feia bé anant a una festa on no coneixia pràcticament ningú, però ja feia uns mesos que era a Ingolstadt i, entre les classes, les primeres proves, el fet d'acostumar-se a comprar, cuinar i fer-ho tot sola, i les dificultats per relacionar-se amb gent d'una altra mentalitat, encara no havia aconseguit fer-se un cercle d'amics. Així que, quan la Sarah l'havia convidat a aquella festa i fins i tot li havia deixat el vestit, havia acceptat de seguida. El més absurd era que no havia pogut arribar abans perquè havia hagut de cuidar la Marie durant dues hores, ja que els seus pares havien hagut d'anar a una reunió de la guarderia que havien triat per a quan la petita tingués l'edat de començar. No havia pogut dir-los que no, i ara intentava trobar el lloc on se celebrava la festa.

Es va aturar un instant per recuperar l'aire i donar una ullada al GPS del mòbil. Suposadament ja devia ser ben a prop. Es va ajustar la perruca damunt de les orelles i ja estava a punt de tornar-se a posar en marxa, quan un crit desesperat la va deixar clavada on era, mirant a tot arreu per localitzar la font del so.

—Auxili! —cridava una veu de dona—. Auxili! Que algú m'ajudi! La meva neta s'ofega! Auxili!

Aixecant-se les faldilles gairebé fins a la cintura, va començar a córrer cap a on li semblava que hi havia la dona. Un parell de segons més tard l'havia localitzat, a la riba del riu, ficada a l'aigua fins als genolls, estirant els braços cap a una silueta que flotava i s'allunyava d'ella.

Per sort, en aquella zona el corrent no era tan fort com en altres llocs. Es va arrencar la perruca blanca, plena de llaços i papallones, es va treure el vestit pel cap, sense molestar-se a descordar-ne la cremallera, i es va tirar a l'aigua sense pensar que devia estar molt freda.

Estava glaçada.

El seu primer impuls va ser sortir immediatament i eixugar-se amb el que fos. Però els crits de la nena i la seva àvia l'esperonaven, i ella era bona nedadora.

Es va deixar endur pel corrent, fent braçades poderoses que l'acostaven cada vegada més a la petita fins que va aconseguir atrapar-la i aguantar-la. La nena se li va agafar com si fos un mico i va estar a punt d'arrossegar-la cap al fons amb els seus cops de peu i els seus braços, que li estrenyien la gola i gairebé l'ofegaven. Va intentar posar-se-la de tal manera que no pogués dificultar-li els moviments, però en girar-se per posar la nena d'esquena contra el seu pit, un obstacle al cabal del riu va topiar ben fort contra elles i les va separar de nou. Una branca que flotava a la deriva, li va semblar.

Va tornar a nedar amb fúria cap al centre del corrent, va aconseguir aferrar l'anorac de la petita i acostar-se-la, però

aquesta vegada ja no hi va haver cops de peu ni braços cargo-
lant-se-li a la gola. O havia perdut el coneixement, o alguna
cosa pitjor.

Durant un moment, abraçant la nena, es va deixar arros-
segar sense més ni més. El fred de l'aigua era tan intens que
començava a sentir el cos entumit, engarrotat. Li costava ne-
dar i notava com la calor del cos li anava desapareixent pel
cap, pels cabells molls, que cada vegada es posaven més freds.

A l'altura del pont, on el corrent s'estavellava contra un
dels pilars, una ona els va passar per damunt, les va submergir
uns instants, i la Nora va pensar que s'havia acabat, que no
ho aconseguiria, però en aquell moment, uns altres braços
sorgits de la fosca la van ajudar a flotar i a dirigir-se cap a la
riba amb la seva càrrega immòbil.

Quan per fi van tocar terra, es van deixar caure al fang, es-
gotats, esbufegant per l'esforç, però alleujats i contents que tot
plegat hagués sortit bé. L'àvia s'acostava corrents, mormolant
agraïments entre llàgrimes, amb un mòbil engegat a la mà.

—Truqui a una ambulància! —va cridar la Nora.

—Està bé? La Tini està bé?

Els fanals ja s'havien encès i, sota la seva llum perlada, la
Nora va veure que la nena estava quieta, amb els ulls tancats,
estirada d'esquena com una nina abandonada a la riba. Devia
tenir uns tres anys.

El noi que les havia ajudat la mirava, desolat. Els seus
ulls es van trobar durant uns segons mentre sentien la dona
parlar per telèfon, donar l'adreça i explicar què havia passat.

La Nora va ser la primera a reaccionar: es va agenollar al
costat de la petita immòbil, la va posar de costat intentant
fer-li vomitar l'aigua que s'havia empassat, li va inclinar el
cap enrere, li va obrir la boca, va ficar-hi el dit per assegu-
rar-se que no hi hagués cap herba a dins, li va pinçar el nas i,
tot seguit, posant la seva boca contra la de la nena, va comen-
çar a fer-li la respiració artificial mentre el noi preguntava en

veu baixa, gairebé més per a ell mateix que no per a les que l'escoltaven: «Però què fa? Què està fent? La nena s'ha mort, no té pols. No hi ha res a fer».

La Nora es va apartar per tornar a inspirar, va comprendre el que havia dit el noi, i va començar a fer el massatge cardíac. Trenta compressions, dues insuflacions, trenta compressions, dues insuflacions... ritme ràpid, una vegada, una altra vegada, una altra vegada, sense aturar-se ni un moment, sense deixar de comptar.

Uns minuts més tard, va aparèixer l'ambulància. Tot es va omplir de llums blaves giratòries i udols de sirena.

—Està viva? —preguntava l'àvia—. Està viva?

Com a resposta, la nena va obrir els ulls i va començar a tossir, i va expulsar l'aigua que s'havia empassat. L'àvia es va abalçar damunt d'ella, però abans que pogués abraçar-la, dos portalliteres la van agafar, la van ficar al vehicle i, moments després, tots havien desaparegut.

—Ha ressuscitat? —va preguntar el noi, mirant-se-la bocabadat.

La Nora va remenar el cap, es va aixecar i va començar a caminar en la direcció on devia ser la seva roba. Ell la va seguir. Per sort, va pensar, no s'havia hagut de despullar del tot davant d'aquell desconegut; a sota de la roba duia un *body* complet de pantalons llargs que s'havia posat per no tenir fred amb només el vestit prim.

—No, home, no estava morta —va contestar, en notar que això semblava molt important per al noi—. Però ho hauria pogut estar si l'haguéssim deixat una mica més. Pobra criatura! Com se li deu haver acudit ficar-se a l'aigua, amb aquest fred i gairebé de nit?

—Ha sigut molt valenta, vostè —va dir ell.

—Tu també. —Es va girar per mirar-lo quan es va adonar que li havia parlat de vostè. Quin paio tan estrany. Anava vestit per fer parella amb ella, amb uns calçons blancs i una

camisa de mànigues amples i una gorgera al pit. Potser l'havien convidat a la mateixa festa—. I..., per cert..., gràcies —va afegir—. Si no hagués sigut per tu, ens hauríem ofegat totes dues.

Havien arribat al lloc on s'havia tret la disfressa i, tot i que anava xopa, se la va posar. Estava morta de fred, igual que ell, que tremolava, tot i que intentava dissimular-ho.

Per sort, el mòbil era a la bosseta de mà que havia llançat a terra i encara funcionava. Va trucar a un taxi i va dir que era molt urgent, alhora feia gestos al noi perquè la seguís; va sortir al carrer paral·lel al riu i es va col·locar a sota d'un fanal perquè el taxista els veiés tan bon punt girés la cantonada.

—No havia vist mai una cosa així —va dir ell, encara atònit—. Em pot explicar què ha fet, Fräulein? La nena no tenia pols, ho podria jurar per la Bíblia.

«Quina manera de parlar tan estranya, aquest paio!», va pensar la Nora abans de contestar.

—Li he fet el que li faria qualsevol socorrista: respiració artificial i massatge cardiorespiratori. Res més. Bé, i hem tingut sort, és clar. Au va, vine amb mi a casa. Ens hem de canviar, que encara agafarem una pulmonia.

La Nora li va obrir la porta del taxi i pràcticament el va empènyer a dins. De seguida es va posar a explicar al taxista per què anaven molls, abans que l'home els fes fora del vehicle i, tot i que a contracor perquè ja s'havien assegut, va acabar duent-los on volien anar.

Durant el trajecte curt, el noi ho mirava tot amb ulls espantats, en silenci, mentre els tremolors li sacsejaven el cos. Més que de fred, la Nora tenia la sensació que tremolava de nervis, o de por, i a ella li semblava molt estrany i misteriós. Per què hauria de tenir por, ara que ja havia passat tot? Devia ser el xoc?

Ell l'observava de reüll, sense saber què pensar, sense saber on era, cada vegada més angoixat. Van baixar en un dels

carrerons del centre, van pujar unes escales molt dretes fins al tercer pis, la jove va obrir la porta i, de sobte, tot es va omplir de llum.

Del sostre penjava un llum com no n'havia vist cap a la vida, sense flama i sense fum, que repartia una claror que gairebé feia mal a la vista. I a la casa s'hi estava tan calent com si algú s'hagués passat el dia encenent un foc rere l'altre.

La noia es va treure les sabates, va obrir una porta, va desaparèixer a l'habitació i de seguida es va començar a sentir soroll d'aigua corrent. Allò era cada vegada més estrany.

Un somni! Això mateix! Un somni estranyíssim del qual es despertaria aviat. Havia de ser un somni, perquè tot passava a la ciutat on estudiava, però res era exactament com a la vida real.

—Té, eixuga't una mica —va dir la jove, oferint-li un drap blau—. Em dutxo en un moment i després et toca a tu.

Va començar a fregar-se els cabells mentre feia ullades a tot el que l'envoltava: roba penjada en ganxos de paret, molt calçat estrany... femení, si s'havia de jutjar per la mida, i un parell de sabates potser masculines tirades per terra, una pila de llibres en un racó. Que devia ser una casa en la qual només vivien dones? I les sabates d'home? I com s'atrevia aquella moixa a deixar entrar un desconegut? Quina prova millor que es tractava d'un somni que l'absurditat de la situació? Però dins d'un somni ell no havia sentit mai amb tanta claredat la roba molla, el fred del cos, el cansament i la gana que sentia en aquell moment.

—Llesta! Perquè després diguin que les dones som lentes al lavabo! Per cert, em dic Nora. Et toca a tu. Prefereixes dutxa o banyera? —La jove s'havia posat una bata blanca i una mena de turbant de color rosali tapava la cabellera. Ell intentava no mirar, però se li veien les cames fins als genolls i no semblava que li fes gens de vergonya—. Va, dutxa! —va afegir en veure que no contestava—. Es gasta menys aigua i t'escalfa igualment.

Mentrestant, vaig fent una mica de xocolata, et ve de gust? Potser fins i tot queda una mica de pastís.

Ell va fer que sí amb el cap sense tenir ni idea de què li preguntava, i va entrar al petit lavabo, el més petit que havia vist mai a la vida, però moblat amb objectes que no coneixia. Va explorar uns moments, va accionar les manetes que hi havia a dins de la banyera i, al cap d'uns segons, l'aigua calenta va començar a caure-li a sobre. Es va despullar corrents i, donant ullades constants a la porta, que no havia tancat per dins perquè no havia aconseguit descobrir el baldó, es va deixar escalfar per aquell invent meravellós: un cabal d'aigua calenta que no semblava tenir fi.

Van sonar uns cops precipitats, es va obrir la porta i ell va tancar l'aigua i va protegir la seva nuesa amb totes dues mans, mort de vergonya. Mai hauria pensat que tant desvergonyiment fos possible en una noia jove de classe benestant.

—Perdona, havia oblidat donar-te una tovallola i un bar-nús; em sap greu que siguin tan cridaners —va dir ella, evitant mirar-lo gaire—. Aquí tens. —Li oferia un drap gros, aquesta vegada groc, juntament amb una bata de llampants—. Si et vols afaitar, t'he deixat allà una maquineta nova d'un sol ús. Quan acabis, la llences. T'espero a la meva habitació. És la porta del fons del passadís. I no triguïs, que se'ns refredarà la xocolata.

El lavabo estava ple de vapor, el mirall totalment entelat. Es va eixugar corrents i de pressa i es va posar aquella bata horrible abans de sortir al passadís. La porta era oberta i la Nora l'esperava asseguda al mirador en una taula damunt la qual fumejaven dos tassons de xocolata. També hi havia un bon tros de pastís de nous que li va fer venir aigua a la boca.

Es va asseure en fer-li un gest la noia i es va haver de controlar per no llançar-se com un llop damunt del pastís. Se sentia com si fes dies que no mengés.

—Au, serveix-te —li va oferir. S'havia tret el turbant del cap

i la seva cabellera castanya es començava a arrissar suaument mentre s'eixugava. Encara anava vestida amb la bata blanca, amb res més. Tenia uns ulls brillants i inquisitius, de color cervesa—. Bé, doncs, ja t'he dit que soc la Nora. Qui ets tu?

«Gran pregunta —va pensar ell—. Això. Qui soc jo?».

—Li semblarà molt estrany, Fräulein Nora —va dir per fi, després d'uns segons en els quals va empassar-se la saliva un parell de vegades—. No me'n recordo.

Ella no va semblar gaire sorpresa. Es va inclinar una mica cap a ell i va preguntar:

—Des d'allò que ha passat al riu o des d'abans?

Quan es va inclinar, li va quedar a la vista un penjoll de plata que ballava temptadorament damunt del seu escot: un mussol, el símbol de Minerva, la deessa de la saviesa; i també el símbol d'una cosa profunda i secreta que ella no podia conèixer. O sí? Qui devia ser aquella jove? Filla o germana de qui?

Li havia fet una pregunta curiosa. Interessant. Científica. Va tornar a mirar el mussol i va decidir dir la veritat.

—Des d'abans. Poc abans d'allò del riu m'he despertat en una casa en ruïnes, per allà a prop, sense memòria de mi ni de tot el meu passat.

—Saps on som, almenys?

El noi va assentir vigorosament. Amb prou feines feia dos minuts que el seu cervell li havia proporcionat la resposta.

—Ingolstadt.

—Bé! Per cert, menja una mica primer. Perdona, és que soc insuportablement curiosa...

El noi va servir a la Nora un tros de pastís abans de servir-se a ell mateix i, controlant la seva impaciència, va tallar un mos amb la vora de la forquilla. Era deliciós. Si l'havia fet ella, era un bon partit: guapa, valenta i amb traça per a la cuina.

—Recordes on anaves quan has sentit cridar l'àvia de la nena?

—No anava enlloc. Només volia sortir de la casa i intentar veure on era.

—Què és això? —De cop, la Nora semblava espantada. Mirava fixament un punt del triangle de pit que les solapes del barnús deixaven descobert.

Ell va abaixar la mirada cap a on ella indicava i, sense pensar-hi, es va obrir les solapes per poder mirar el que tant havia impressionat la noia. A l'altura del cor, i en tres llocs més del tors, diverses cicatrius destacaven damunt del seu pit pàl·lid i sense pèl, com ferides profundes cosides a correuita amb un fil negre.

Es va passar la punta dels dits per damunt de les ferides, que encara no s'havien cicatritzat, però tampoc semblaven fresques. No sentia res. Estaven com encartonades. Quan va tocar la que tenia a l'altura del melic, es va adonar que més avall n'hi havia una altra, gairebé a l'engonal.

Va alçar la mirada cap a la jove, conscient que era absolutament indecorós mostrar-li d'aquesta manera el seu cos nu, però sense poder evitar-ho, com buscant la confirmació que el que veia i tocava era real.

Ella es va aixecar i, amb un «Em permets?» mormolat, va passar també els dits per damunt de les cicatrius. Ell va sentir un calfred. Des de la mort de la seva mare, quan tenia deu anys, no l'havia tornat a tocar cap dona.

—Això és increïble —va dir ella amb veu molt baixa—. Et fa mal?

Ell va fer que no amb el cap.

—Estic somiant, oi?

—No. Si no és que tots dos somiem el mateix, no. Aquesta és la realitat normal.

—La meva no. Aquí tot és estrany: els llums, el lavabo, el vehicle que ens ha portat, la manera de vestir de la dona i la nena del riu... ha de ser un somni.

La Nora es va apartar de la taula, va sortir de l'habitació

i va tornar al cap d'uns minuts amb un parell de peces de vestir.

—Té, posa't això; són d'en Toby i no sé com et quedaran, però és millor que veure't vestit amb el barnús de la Heike i amb el pit ple de ferides mal cosides que no fan mal.

—Qui és en Toby? El seu germà?

—Vols deixar de parlar-me de vostè? M'estàs posant nerviosa. En Toby és el meu company de pis. Aquí hi vivim la Heike, en Toby i jo. Ells estudien Filologia, jo Medicina.

—Medicina! Com jo —va dir ell de sobte. I va somriure—. Me n'acabo de recordar! Estudio a Ingolstadt perquè és la millor universitat de química i medicina.

—Ara ja no té la mateixa fama. Van traslladar la facultat a Landshut primer, fa un parell de segles, i llavors a Munic. Fa només un any que l'han tornat a obrir aquí. Jo volia estudiar a Viena, però no hi havia places. L'any que ve intentaré aconseguir el trasllat i potser puc tornar a Àustria.

—Jo també soc austríac. De Salzburg. —Li semblava meravellós anar recordant coses sobre ell mateix. Tant, que no podia preguntar tot el que se li acudia en sentir-la parlar a ella, perquè primer havia de tornar a recuperar la memòria completa.

Uns segons enrere no hauria sabut contestar si li hagués preguntat d'on era. Mentre parlaven, s'havia anat vestint d'esquena a ella i, una vegada llest, es va girar perquè li donés el vistiplau.

La Nora se'l va quedar mirant. La roba era gairebé de la seva talla i li quedava bé, però d'alguna manera semblava que l'altra roba el feia més real; amb les coses d'en Toby semblava que anés disfressat.

—Ja has recordat més coses. Ho provem amb el teu nom? A veure. Mira'm. Jo soc la Nora... I tu? Ja ho saps... jo Tarzan, tu Jane...

—Com dius?

Va veure la seva mirada d'incomprensió profunda i, per no atabalar-lo més, va continuar:

—Tant és. Intentem-ho una altra vegada. Jo, Nora. Tu...

El mirava intensament als ulls, verd-grisosos i ametllats, intel·ligents, una mica oblics, damunt d'uns pòmuls alts. Duia els cabells més aviat llargs, rossos cendrosos, i no s'havia afaitat.

—Jo, Nora. Tu...

—Maximilian —va dir de sobte—. Crec —va somriure amb timidesa i se li van formar dos clotets a les galtes.

—Anem progressant. Molt de gust, Max. —La Nora li va oferir la mà perquè l'hi encaixés i ell la va girar amb delicadesa, es va inclinar damunt d'ella i la va besar fregant-la lleugerament amb els llavis, amb una naturalitat absoluta—. I ara, anem a la cuina —va afegir ràpidament per dissimular la seva torbació—, a veure què hi ha per la nevera per fer un sopar en condicions. Estic morta de gana i em temo que la xocolata amb el trosset de pastís només ha sigut un aperitiu. T'agrada la pasta?

En Maximilian va arronsar les espatlles i la va seguir. Només els seus pares l'havien anomenat Max; per a la resta del món era en Maximilian. Però li agradava que ella també ho fes. Quina pena que allò no fos més que un somni! Aquella mossa tenia alguna cosa que feia molt de temps que buscava.

* * *

Mentre ella trastejava a la cuina, ell va tornar al lavabo a intentar seguir el consell de la Nora i afaitar-se. Li va costar força esbrinar com funcionava aquell invent i es va passar tota l'estona pensant en el fet que li semblava estranyíssim que hi hagués un home vivint amb dues noies, sense ser ni tan sols família. Quina mena de persones eren? Quina mena de persones podien ser els seus pares, que permetien una cosa

així? I com era possible que la Nora estudiés Medicina? No era que li faltés intel·ligència, això estava quedant cada vegada més clar, però era una dona i, per tant, mai l'acceptarien a cap universitat. Hauria de preguntar més coses, però, per desgràcia, més de la meitat de la seva ment estava ocupada a recordar i, sobretot, a esbrinar d'on provenien aquelles cicatrius estranyes que li cobrien el tors.

Les va observar al mirall, astorat. Per superficials que fossin aquelles ferides, que no ho eren, com a mínim dues li haurien d'haver causat la mort. I allà s'obrien dos camins en el seu pensament: d'una banda, qui hauria pogut fer una cosa així?, i d'altra banda, com era possible que hagués sobreviscut i qui li havia cosit aquelles ferides?

Si pogués recordar, el més probable era que li vinguessin al cap les circumstàncies de l'atac, potser fins i tot la persona que ho havia fet, i el motiu. Però de moment, amb l'ajuda d'aquella dona estranya, l'únic que recordava era que es deia Max, que era de Salzburg i que estudiava Medicina a Ingolstadt.

Què havia volgut dir la Nora quan havia comentat que «ara ja no és la millor universitat», que l'havien traslladat? Ell havia assistit a les seves classes fins a una data molt recent, n'estava segur. Ningú havia traslladat res. I ella havia dit, a més, que en «fa un parell de segles».

Va posar la seva roba molla damunt d'uns barrots metàl·lics calents que hi havia al lavabo, es va acabar d'afaitar, es va trobar mitjanament civilitzat, i va tornar a la cuina, de la qual emergia una olor meravellosa. Mentrestant, ella s'havia vestit i la seva vestimenta el va deixar clavat al llindar: duia una mena de calçons negres masculins, ajustadíssims, que en una dona no deixaven espai per a la imaginació, i cobrint-li el tors, una peça ampla que permetia veure bastant bé el que portava a sota: una mena de *brassière* francès lleuger que el va obligar a escurar-se la gola i desviar la vista.

La Nora va posar el menjar a la taula i li va oferir una ampolla de vi negre perquè la destapés. Una senyoreta bevent vi! Va obrir l'ampolla sense comentaris i en va servir dues copes, amb l'esperança que ella digués que no, que només era per a ell, però es va limitar a somriure, agafar la seva i alçar-la per fer un brindis.

—Per nosaltres i la petita que hem salvat! I perquè recuperis aviat tota la memòria. Pot ser una conseqüència del trauma que has patit amb això de les ferides. Recordes què et va passar?

Ell va remenar el cap en una negativa i va fer un glop de vi ben llarg. Era boníssim. El menjar, però, era profundament estrany. Feia molt bona olor, però el plat era ple de coses que no coneixia: unes tires llargues blanques i molt primes, com cucs enormíssims, nedant en una salsa violentament vermella esquitxada d'unes baies fosques, trencades, i d'altres cuquets rosats amb un trosset de cua quitinosa. L'únic que havia vist abans en un plat era la branqueta de romaní i un pessic d'alfabrega.

—Va, comencem a menjar abans que es refredi. Espero que no siguis al·lèrgic a les gambetes. Les vaig comprar ahir, no n'hi ha gaires però estan força bé.

El primer mos va ser com un espasme a la boca. Mai havia tastat aquell sabor i era tan intens que gairebé li resultava excessiu, però les coses blanques i llargues —que òbviament estaven fetes de farina i potser també d'ou— ho neutralitzaven una mica i aviat s'hi va acostumar, fins que va acabar menjant-se'n dos plats plens fins dalt.

—Bé —va dir ella, somrient satisfeta, com totes les dones quan un home aprecia els esforços que han fet a la cuina—, doncs ja has tastat els meus famosos espaguetis amb tomàquet, olives i gambes. Bons?

—Meravellosos.

—Ara mirem-nos les teves ferides. Em deixes donar-hi una ullada? Al cap i a la fi, tots dos serem metges.

En Max es va empassar la saliva, es va apartar de la taula i, ja a punt de treure's la peça de sobre, que no tenia botons ni res per obrir-la, va negar amb el cap.

—No, Fräulein, em sap greu. Crec que primer m'he d'aclarir jo mateix i potser consultar amb algun col·lega.

La Nora se'l va quedar mirant, primer furiosa, després inexpressiva.

—Entesos, com vulguis. Llavors val més que ens n'anem a dormir. Ha sigut un dia molt llarg.

En Max es va quedar de pedra. No devia insinuar que...? No. No era possible. No somreia. No el mirava com ell havia vist que algunes dones miraven els homes en una cantonada fosca. Tot era molt estrany, però estava segur que ella era una noia decent. No li podia estar proposant... Les seves paraules van interrompre els seus pensaments esbojarrats.

—Et pots estirar al llit d'en Toby. Se n'ha anat a passar el cap de setmana de carnestoltes a casa seva, com la Heike. Segur que no li fa res. Ara et busco una manta. Demà és festa; ens podem llevar tard, parlarem més i continuarem buscant. Bona nit.

* * *

Es devia haver adormit instantàniament perquè, quan es va despertar amb les campanades de les cinc, es trobava descansat i amb el cap clar. L'habitatge estava fosc i en silenci.

S'havia estirat al llit més còmode que havia provat en tota la vida. La temperatura era perfecta i va estar temptat de fer mitja volta i continuar dormint en aquell somni meravellós en el qual, amb sort, quan es llevés tornaria a veure la Nora; però alguna cosa li deia que, si volia començar a resoldre el misteri, havia de tornar a la casa en ruïnes on s'havia despertat sense recordar qui era. I ho havia de fer sol. No podia posar en risc aquella criatura deliciosa. Ja la

veuria una altra vegada quan tornés a ser amo de si mateix.

Es va llevar sigil·losament, es va canviar la roba d'en Toby per la seva amb un calfred —que poc que pesaven per contrast!— i, en treure el cap per la finestra i veure que havia nevat una mica durant la nit, va decidir manllevar alguna peça de roba, es va posar una jaqueta increïblement càlida i lleugera, i, després de gargotejar una nota, va sortir, vigilant de no despertar-la, i es va encaminar a la seva facultat. Es volia assegurar de la seva mera existència abans de tornar a les ruïnes a explorar.

* * *

La Nora va obrir els ulls tan bon punt va sentir la porta lliscar i tancar-se. Havia dormit poc i malament perquè estava segura que en Max intentaria marxar en secret, i l'havia encertat del tot, però no estava disposada a deixar que un noi amb un trauma com el seu es llancés a vagar per la ciutat de matinada; li podia passar qualsevol cosa.

«No intentis enganyar-te a tu mateixa, Nora. El que passa és que el xicot t'agrada i no vols perdre'l així com així. Si el perds ara, no tens manera de tornar-lo a trobar», va dir la seva veu interior.

«Entesos. D'acord. El noi m'agrada, què passa?»

«Res. Ves a buscar-lo. Avui dia les dones no cal que esperem que siguin ells els que facin el primer pas. Corre, abans que es perdi pels carrerons!»

Es va vestir a tota velocitat, va veure una nota damunt de la taula, se la va ficar a la butxaca, va mirar per la finestra, el va veure que tombava cap a la Kanalgasse, i va sortir del pis a correuita calçada amb les vambes de córrer, cosa que li va permetre atrapar-lo de seguida, sense que ell se n'adonés.

Anava cap a la universitat vella, i, com ella suposava, es va aturar al davant de l'edifici que ara era el Museu de Medici-

na i Anatomia Antiga, però que des del segle xv havia sigut l'edifici on s'estudiava Medicina i on es feien les disseccions de cadàvers al teatre anatòmic.

El va veure allà aturat durant uns quants minuts remenant el cap, llegint una vegada i una altra la placa de l'entrada moderna, apartant-se'n unes passes, tirant el cap enrere per veure tot l'edifici, fent pantalla amb les mans per mirar a través de les vidrieres del museu, els llums del qual, lògicament, estaven apagats a aquelles hores. Com si no el reconegués, com si no s'ho pogués creure.

Un pensament que ja havia sorgit la nit anterior en el seu interior va començar a créixer en la ment de la Nora. Era impossible, era una estupidesa, i malgrat tot aclariria moltes de les coses estranyes que havia notat en en Max: la seva comoditat amb la roba antiga que duia, la seva mania de parlar-li de vostè i anomenar-la Fräulein, el seu desconeixement de les coses més bàsiques, com ara els taxis, els llums i els tomàquets.

I si era un viatger del temps? I si venia del passat?

La Nora va remenar el cap per a ella mateixa just en el moment en què en Max enfilava a caminar de nou, aquesta vegada cap al riu, cap a la casa en ruïnes de la qual li havia parlat.

No podia ser. A més, si fos un viatger del temps, estaria més entrenat: sabia què són els espaguetis i no l'hauria mirat amb aquella alarma en veure-la vestida amb malles.

Un passejant solitari caminava al costat del riu amb el seu gos. En Max es va amagar en un portal fins que l'home es va perdre de vista. La Nora també es va esperar.

Uns segons més tard, en Max va continuar fins a una casa antiga que, efectivament, era una ruïna enmig d'un jardí petit totalment descuidat també. El va travessar, hi va entrar per la part del darrere i va desaparèixer de la seva vista.

La Nora es va llepar els llavis, indecisa. L'hauria de seguir i veure què feia o cap a on anava? Sí. No hi havia més remei.

Si el perdia ara, potser no el tornaria a trobar. El va seguir sigil·losament.

Va travessar una habitació que devia haver sigut una cuina o un safareig i desembocava en un passadís fosc. Els passos d'en Max, curosos, cruixien a l'escala. Si ella també pujava, la sentiria per força, però si, per evitar-ho, es quedava a baix, no sabia què feia ell i no tindria gaire sentit haver arribat fins allà.

Abans que pogués decidir-se, el va sentir que tornava a baixar i amb prou feines va tenir temps per retrocedir fins a la cuina. Va treure el cap amb compte i, com s'esperava, el va veure retallat contra la primera llum que es filtrava des de fora. Semblava mirar fixament alguna cosa que es trobava al peu de l'escala i que ella no podia veure des d'on era.

Va sentir el grinyol d'una porta en obrir-se, una exclamació ofegada, uns passos i de sobte silenci total.

Al cap d'un parell de minuts, quan va estar segura que ja no passaria res més, es va atrevir a sortir al passadís, que ara estava il·luminat per un sol acabat de néixer, d'un color vermell potent. Va avançar fins a col·locar-se al lloc on ell havia estat i va mirar en la direcció que recordava. L'únic que hi havia era un simple armari a sota del forat de l'escala, tancat amb una porta de fusta amb el picaporta de metall rovellat.

Ella havia sentit que s'obria. En Max havia de ser allà dins.

A dins d'un armari sota l'escala? Per què? I per què no n'havia sortit, ja?

Va fer uns passos lents, afanyosos, en direcció a la porta, amb la mà dreta estirada davant seu, com si temés que el picaporta li hagués de passar el corrent.

Les campanes de Nostra Senyora la Bella van tocar dos quarts. Dos quarts de sis.

Va fregar el picaporta sense sentir res de particular, excepte que estava fred. Hi va recolzar el pes i la porta es va obrir

cap endins amb un grinyol de pel·lícula de terror, cap al forat fosc que esperava. Un traster. No podia ser res més.

I així i tot...

Des del fons bufava un corrent suau de vent fred. Va fer un pas cap a dins. I un altre. Ara li semblava distingir una lluminositat llunyana, com quan ets en un túnel que gira i no pots veure'n la sortida, però intueixes la llum al final. Va fer dues passes més. Per ser un armari de sota l'escala, era enorme. I en Max no hi era. El silenci era total; si estigués amagat en la foscor, el sentiria respirar o almenys sentiria la seva presència, la calidesa del seu cos. Però allà no hi havia ningú.

Va continuar avançant.

Tenia l'estómac contret de por, però la curiositat era massa gran, de manera que, sense fer cas del que sentia, va continuar. Necessitava veure on acabava aquell traster, què era la llum que s'endevinava al final.

Tres passos més, un revolt a la dreta i allà, al fons, ja ben a prop, la llum del carrer. De quin carrer? Es va empassar la saliva. La boca li havia quedat seca.

Amb una cura infinita es va acostar a la finestra enreixada a través de la qual brillava la llum. Al darrere hi havia un carrer, en efecte. Només que es tractava d'un carrer en què almenys des d'on era ella, no es veia ni un sol fanal, ni una paperera, ni un cotxe, ni res que indiqués que es tractava d'un carrer de l'Ingolstadt del segle XXI.

Es va quedar allà uns minuts, transfigurada, esperant que passés algú i poder comprovar la seva teoria, però que fos tan d'hora li va fer témer que no coincidiria, si no és que estava disposada a esperar-se un parell d'hores.

S'equivocava.

Al cap d'uns minuts, un home vestit per a un carnestoltes, amb calçons blancs, casaca marró i barret de tres corns va passar-li pel davant talonejant damunt de les llambordes.

Darrere seu, un noi jovenet vestit d'una manera semblant carregava una caixa grossa de fusta, possiblement d'eines d'algun ofici que no es podia imaginar.

Es va apartar de la finestra, espantada. No volia que ningú la veiés espiant. I ja s'estava a punt de retirar quan una campaneta aguda la va fer tornar al seu lloc d'observació. Un nen vestit d'escolà, que duia una creu daurada muntada en una vara llarga, obria pas a un sacerdot que, amb totes dues mans davant del pit, semblava portar una capsula molt preuada. Un altre escolà els seguia. Tots tres caminaven molt de pressa i l'home tenia una expressió d'urgència terrible.

Li sonava haver vist un quadre semblant en algun museu.

És clar! El viàtic! La Nora recordava les històries de la seva besàvia, quan li explicava que, quan era petita, al poble sempre se sentia la campaneta quan el sacerdot anava a donar l'extremunció a un moribund. Semblava que havia tornat a un temps on allò era perfectament normal.

No devia ser en Max qui s'estava morint?, va pensar sobresaltada.

No, com podia ser en Max? Feia deu minuts estava com una rosa.

Durant un moment, la temptació de sortir i passejar-se per aquella Ingolstadt desconeguda va ser tan forta que va haver de recórrer a tota la seva sensatesa per no fer-ho. Com podia sortir, vestida així? La prendrien per boja, la tancarien. El mínim que podia fer era tornar a casa, posar-se la disfressa del dia abans i tornar vestida d'una manera més o menys acceptable per a l'època. No seria ideal, però almenys no cridaria tant l'atenció. I estava gairebé segura d'on trobar en Max.

Havia dit que consultaria algun col·lega.

El més probable era que es dirigís de cap a la seva facultat.